

ječmínek duben 1982

J E Č M Ě N E K

duben 1982

Tento sešit slouží k osobní potřebě těch, kteří se podíleli na jeho tvorbě. Jakékoliv jeho rozšířování, opisování /i úryvky/ děje se proti vůli autorů.

OBSAH

Rudi Koutek: Jenom si povídáme...	1
Úvaha na galileovské téma.....	4
Jacek Bierezin: Pegas.....	5
Tos nebyla ty.....	6
11.pražské jazzové dny.....	7
Leszek Kołakowski: Jak být konzerva-	
tivně liberálním socialistou.....	8
Rudi Koutek: +++	13
Slavomil Nerad: Zimní spának.....	14
Slavomil Nerad: Leporelle.....	18
O rozměrech.....	22

Fotografie v textu patří k článku 11.pražské jazzové dny.

Obrázek na obálce má název "Změny, ke kterým v poslední době došlo..."

J E N O M S I P O V Č D Ā M E ...

Rudi Kouteck

Říkáváme, že způsob, jakým je nutné v našich podmírkách šířit myšlenky - často ty závažnější - je nepřirozený a myšlenkám škodlivý. Přijmeme-li dnešek jako přirozený, což asi budeme muset, vyvouje-li přírodní zákony ze skutečnosti a ne/idealisticky/ naopak, je určitě ječmínkovské sdělování jemu neodpovídající. Přece jen lze najít nejednu útěchu a domnívat se, že čím víc se bude naše snažení podobat rozmluvě a čím méně bude vědomou snahou dělat umění nebo /po způsobu revolucionářu/ oslovovat masy, tím bude smysluplnější.

Umění se stává čím dál víc světem samotným pro sebe. Tím, že se vydělile nedobře z kultury v nejšířším smyslu tohoto slova, přestalo být chápáno jako prostředek dorozumívání /dle libosti mezi lidmi navzájem nebo mezi lidmi a Bohem/. Uměním se kocháme a málo nás zajímá, co říká, a ještě méně, jak se podle toho zařídí. Příklad za všechny: když vesničané dávají přednost televizi před místním naivním malířem, dojímají se jím vzdělanci. Málokoho zajímá, co říká venkovský malíř o pouti, žnících či chudobě, ale jsme dojati pohledem na sebe, jak zaboření v křeslech přednáškových sálů a divadel hudby souznáme s prostým venkovským životem; že nám malíř připadá roztomilý, by ho asi pramále potěšilo. Umění je pro nás něco jiného než vlastní život. Utíkáme k němu s vlastní zodpovědností v patách, jako se před ní zavíráme

za vrátky svých zahrádek a své příležitostné dobročinnosti. Totéž potkalo náš vztah k přírodě: nebereme ji vážně, kocháme se jí.

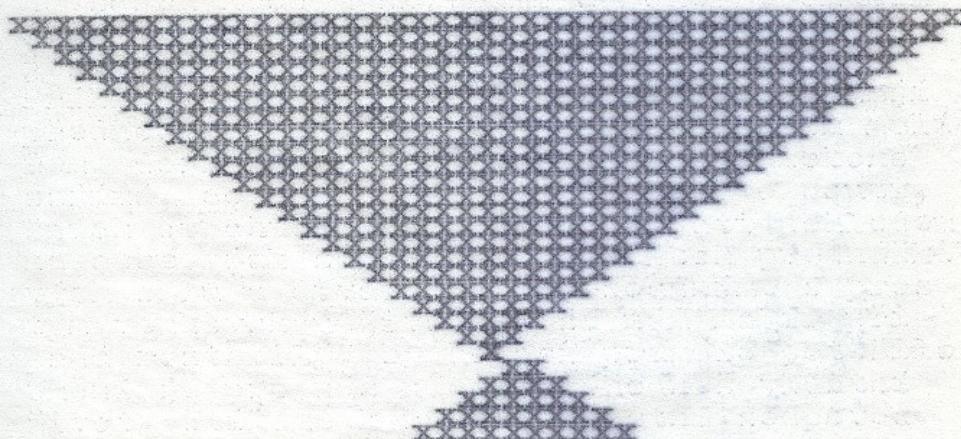
No a k tomu oslobování mas: věřím, že je naším úkolem se nejdříve domluvit s Bohem /příredou, dle libosti i jinak/ a se sousedy. Věřím, že pro vše míru udělá více zpěvák, který přesvědčí posluchače, že pampeliška nám opravdu mnohé říká o našem světě nebo že lásku je velká a důležitá věc, než zhudebněným protestem proti tomu, že tamten má zbraní více než ten, kdo by si je ~~xix~~ zasloužil.

I dnes žijeme myšlenkami, které se rozšířily bez prostředků hromadného dorozumívání, nejúčinnějším způsobem, jak se dorozumět, zůstala rozmluva. Rozhlas, televize i film a tištěné slovo postižené inflací zbavují i hybné myšlenky síly. Nejlepším dokladem je divadlo, které ~~zabývalo~~ už aspoň třikrát ~~podnáší~~ ~~zabývalo~~ ~~fascinaci~~ v našich moderních dějinách přiložit ruku k formování celých generací. Divadlo jako slovo říkané bez zprostředkování. Kdyby jeho tvůrcové pouze působili v televizi, natáčeli desky, nedokázali by i při stejné kvalitě své tvorby telik. Co by byli Beatles, kdyby především svou živou existencí, svým koncertováním nespolevnytvářeli radostnou vlnu šedesátých let? Naše svérázné životní podmínky nám daly možnost vidět růst popularity umělců, o kterých sděkovací prostředky netuší vůbec nic. Za vše hovoří fascinující zlidovění Krylových písni. A příklad nadě všechny: jak jiný by byl náš svět, nebýt nemnoha prostých vět, které před dvěma tisíci lety říkal Ježíš svým známým, i když jich měl, pravda, hodně.

Nechtěl bych překážky zlehčovat. Především však není doba vhodná pro ty z nás, pro které je touha stát se umělcem prvotní. /Bývá tomu tak často, daleko za tím stojí úvahy o obsahu sdělení, čemuž vděčíme za vznik a marné bytí takřka celé populární hudby./

Věřím však, že čím více se bude naše práce v této oblasti podobat obyčejnému rozhovoru s přáteli, tím větší má smysl. A bude dobré, když se z ní někdy vyvine ujění bez záměru. Máme-li co na srdci, mějme to i na nikomu se nevnucujícím jazyku. Forma šíření Ječmínka je odpovídající. Jenom by jich mělo být více. Naučíme-li se všichni si povídат a naslouchat, bude nám lépe. Takto především má Ječmínek právo na existenci. Papír si platíme, nemusíme organizovat odběr ve školách, a to všechno při jakési naději, že budeme vyslechnuti. Bohužel jsou čtenáři, kteří jsou zcela opačného názoru a mají možnost jej uplatnit.

Až tady to začíná být zlé.

Ú V A H A N A G A L I L E O V S K É TÉMA

Člověk vystavený tlaku naší dnešní společnosti se setkává s nutností rozhodování, zda přistoupit či nepřistoupit ke kompromisu, takřka denně. Denně se rozdujeme, zda vytrvat před inkvizičním soudem ve svém přesvědčení, či zda si své "A přece se tečí" budeme opět jen mumlat při odchodu ze soudní síně. Jistě je nerozumné nechat se upálit, když jsme ještě nezjistili ani rychlosť točení, ba dokonce si v hloubi duše možná sami ještě nejsme jisti. Na druhé straně není jisté, zda i my sami nepřispějeme k zastavení pohybu, pokud nevyužijeme příležitosti oznámit své poznání, příležitosti stále ještě možné.

Abych byl zcela konkrétní: Postoj naprosté neústupnosti od ideálů, tak jak ji v současné době vidíme v některých kružích undergroundu či módního katolictví, má v praxi velmi malé výsledky. Mížeme se sice velmi rychle proslavit jako mučedníci, ale jako pouhopouzí mučedníci sotva obstojíme před sebou samými. Tedy kompromisy? Odpověď zní: ano i ne.

Často se uvádí /a utvrzování jsme v tom i během školní docházky/, jak velcí tvůrci se stali skutečně velkými díky svým zcela nekompromisním postojům. Toto tvrzení je nepravdivé. Bach píšící své Brandenburgské koncerty na objednávku, k jejímuž vyřízení se mu nedostává času ani chuti, výmluvný je životní osud Dostojevského, abych jmenoval nejznámější příklady. Bližší pohled skoro svádí k domněnce, že je tomu přesně naopak: že nejlepší díla vznikají pod tlakem kompromisů, ve chvíli, kdy

se člověk musí být o svou vnitřní identitu uprostřed boje o vnější existenci. Naprosto nekompromisní postoje zaváňejí zjednodušováním životních situací do schemat, ulehčováním si práce vlastním hledáním. V naší situaci pak mohou znamenat též skrytou touhu po omluvě vlastní neschopnosti. Nechci tvrdit, že každý talent si najde cestu a nakonec /třeba po smrti/ se nutně prosadí. Vím, že hlavní tragedie naší skutečnosti spočívá ve faktickém pohřbení mnoha křehkých talentů, které se zadusí v neprodrysně utasňeném prostoru. Ale nevzdávejmě se bez boje. Nenechme se ukloněbat pochodem: "Kdybychom mohli...", "Když to se nedá..." Dá se. Můžeme. A až spadneme mezi nejhorší ztroskotance, abychom věděli zač. Ne za pouhý podpis někde na něčem, ale za práci. Za práci, kterou za nás nikdo neudělá, pokud vsadíme na eny telik populérní výmluvy.

- prr -

Jacek Bierezin
P E G A S

Určitě nemá předky ~~mužské~~ anglické ani arabské. Ryšavá štětka místo ohonu a odstávající uši ukazují spíš na nejasný původ. Pouze oči blyskají jako Sirius skutečně zvířecí dobrohou. Po večerech přichází ke mě. Kouříme sportky a dlouho rozmlouváme o nových proroctvích a snížení cen sena. Občas mě vezme na hřbet a cváláme přes epochy v marném útěku před pelyňkovou hvězdou apokalypy.

O půlnoci musí jít spát. Poněvadž nejsem s to ho uživit, vydělává na půl úvazku v městské dopravě. Raději vyváží smetí než by vystupoval v národních epopejích.

T O S N E B Y L A T Y

Seděla jsi napříč ode mě
možná jsi spala
možná jsi se dívala
ulíčkou mezi námi se mihaly pravdy

Byla jsi to určitě ty
znám tě přece
obličeji s malými rtíky
pěstěné tělo vystavované tolikbát na ediv
nemožné koupit
možné jen ukrást nebo vyhádat
dávno jsem si tě vryl do paměti

Matka s dítětem vykřikla
a nai průvodčí si nebyl jistý
myslím že pán vedle se také vrtěl
co z toho když jsem tě tolik chtěl

Nabídl jsem ti čokoládu
a poprvé uslyšel tvůj hlas
ale i tak vím
byla jsi to ty Eráko
tvůj úsměv tě prozradil

**8.4.'82 - Z ROZHODNUTÍ
ODB. KULTURY MVP
SE JAZZOVÉ DNY
VĚKONAVAJÍ**

**VSTUPNÉ BUDĚ VRÁGÉNO V SOBOTU
24.4. A V NEDĚLI 25.4. OD 10-18H.
DALE VE STŘedu 28.4. OD 17H.
/MIMOPRAŽSKÝM ČÁSTIKU ZAŠLEME./
NA ADRESĘ: JAZZOVÁ ŠEKCE**

KE KRČSKÉ STRÁNI 611
PRAHA 4 - KRČ
/METRO KAČEROV/

11. PRAŽSKÉ JAZZOVÉ DNY

11. jazzové dny se letos neuskutečnily v průběhu velikonočních svátků. Zákaz od NVP přišel v předvečer, a tak se do hlavního města sjely stovky lidí, odsouzených k exkurzi po místních provozovnách Raj.

Pár vyvolených štastliveců pak mělo možnost shlédnout alespoň veřejnou zkoušku přícestovavších švédských souborů /neděle/ a anglických This Heat /pondělí/.

V neděli po obědě bylo svátečně oděné osazenstvo autobusu č.221 mírně šokováno směckou podezřele vypadajících individui. Ještě podezřejší bylo, když otrhanci a vlasatci z přesplněného dopravního prostředu nezamířili do počernické hospody, nýbrž do místního kulturního domu. Nieměné zkouška souborů Commando M.Pigg, Kropparna a Mögel proběhla bez vnějších zásahů.

Zahájila kapela Commando M.Pigg, dostávající svému názvu už od pohledu /v překladu prý Komando Mickey Mouse a uši na vystříhaných lebkách kytaristy a bubeníka si opravdu s legendárním myšákem nezadaly/ až po humorem oživený pulzující rock. Slapající rytmika, "funkční" kytarista a zpěvačka s oním nádherným severským hlasem z rodu Karén Krogové či Radky Tonev. Škoda handicapu švédských textů. Velvetovské Fun Batal nenechalo nikoho v sále na pochybách, že před sebou máme silně nadprůměrnou rockovou skupinu. Ve chvíli, kdy Commando dohrálo, jistě málokdo tušil, že to bylo to nejlepší, co jsme mohli slyšet. Následující Kropparna s exhibujícím bubeníkem dala příležitost pohovořit si u šálku kávy s Milošem Čuříkem o obsahu pojmu "nářez".

Nedomrlý rock, který nepotřebujeme importovat ze Švédská. Dívčí trio Mögel pěkně ječelo, jenže bohužel dívky příliš nezvládly své nástroje. Snaha o úderný punk rock vyznávala poněkud naprázdno. Sem tam se mihl nápad u kytaristky, basistka byla sponěna pěkná s milým úsměvem, bubenice vhodný objekt k filmování /ač rozhodně hez zvuku!/ hrálo zastrašných filmů.

Venku končila usmězená velikonoční neděle, autobus mířící k Praze se porouchal a spresován v něm mezi ostatními asi 200 návštěvníky koncertu jsem jistě nebyl sám, kdo si znova a znova kladl nesmyslnou otázku: Proč jsme tohle všechno spolu s mnoha dalšími lidmi nemohli vidět v naplněné lustrerně?

- prr -

LESZEK KOŁAKOWSKI

se narodil roku 1927 v Łędomi. Doktorát filosofie a později titul profesora získal na Lodžské univerzitě. Je jedním z předních publicistů "polského Ríjna" /1956/, v letech 1957-58 působil jako člen redakce Nové kultury. Do roku 1968 publikoval v Polsku mimo jiné Přednášky o středověké filozofii, Jedenec a nekonečno, Filozofie pozitivismu, eseje Světový názor a každodenní život, Kultura a fetiše a povídky Rozmluvy s ďáblem.

Jako jeden z předních představitele "revizionismu" byl v roce 1966 vyloučen ze strany za přednášku Deset let Ríjna a v břez-

nu 1968 propuštěn z univerzity, kde vedl katedru dějin moderní filozofie. Stal se tehdy jedním z cílů kampaně ve sdělovacích prostředcích jako inspirátor březnového vystoupení studentů. V roce 1969 opustil Polsko, aby přednášel na univerzitách v Kanadě, USA a Velké Británii. Laureát mírové ceny německých knihkupců, která mu byla přiznána na knižním veletrhu ve Frankfurtu v roce 1978.

Jak být konzervativně liberálním socialistou?
/catechismus/

Mette: Prosím, pouvětě dopředu!

/Takovou výzvu průvodčího jsem kdysi slyšel ve varšavské tramvaji. Navrhoji ji jako hlavní heslo velké a mocné Internacionály, která nikdy nebude existovat./

Uvažujíc konzervativně, domníváme se:

1/ Ze se nikdy nepodařilo a nepodaří opravit tak lidský život, aby to nebylo zaplaceno zheršením v jiných oblastech, proto musíme při všech projektech reforem uvažovat o jejich ceně. Lze to vyjádřit jinak: existují nesčetná zla, která lze zmírnit, která se tedy dají v jistých mezích současně strpět, ale existují nesčetná dobra, která se navzájem vylučují nebo omezují, a ze kterých proto současně nemůžeme nic mít. — společnost prostá vší svobody a rovnosti je možná zcela, ale není možná společnost s plnou svobodou a plnou rovností. Této platí o shodě mezi plánováním a zásadou autonomie, mezi jistotou a technickým pokrokem. Ještě jinak řečeno: není happyendu v lidské historii.

2/ Že nevíme, do jaké míry rozmanité, tradicí získané životní formy – rodina, národ, náboženská společenství, jsou důležité a neoddělitelné od trvání a jakosti trvání společnosti. Není žádná záruka, že zrušením nebo označením těchto forem za iracionální zmnožujeme šance radosti ze života, míru, bezpečnosti a svobody – jsou však různé předpoklady ečekávat něco opačného. Nevíme například, co by se stalo, kdyby byla zrušena monogamní rodina nebo kdyby byl tradiční obřad pohřívání mrtvých nahrazen racionálním využíváním mrtvol k průmyslovým účelům. Můžeme rozumně předpokládat nejhorší důsledky.

3/ Že osvícenský předpoklad, že závist, touha po odlišení, chtivost, agresivita jsou pouhými produkty vadných společenských institucí a budou zrušeny zároveň se změnou těchto institucí je nejen nanejvýš něvěrohodný a protivíci se zkušenosti /jakto že, ppobohat, vznikly všechny ty instituce, když se tak vzpírají autentické lidské přirozenosti?/, ale i zhoubný ve společenském myšlení. Domnívat se, že je možné institucionalizovat bratrství, lásku a nezíštnost je tolik, jako mít již jistý recept na despoici.

Uvažujíce liberálně, domníváme se:

1/ Ze dřívá zásada, že ~~KKK~~ úlohou státu je starat se o jistoty, zůstává v platnosti. Zůstává v platnosti i tehdy, kdy pojed jistot se rozšiřuje tak, že zahrnuje nejen právní ochranu jednotlivce a majetku, ale také různá soviální zabezpečení – že lidé nemusí mít hlad z důvodu nezaměstnanosti či nedostatku peněz, umírat na snad-

no léčitelné choroby, že mají mít bezplatné školy pro děti - všechno to patří pod pojem jistot. V žádném případě však není možné zaměňovat jistoty s nesvobodou. Stát zaručuje svobodu mezi tím, co dělá, ale tím, co nedělá a že ponechává různé oblasti života bez regulace. Ve skutečnosti zabezpečení bývá vykonáváno na účet svobody. V žádném případě také není úkolem státu činit lidi šťastnými.

2/ Že lidská společenství jsou ohrožena nejen stagnací, ale i degradací a nakonec i smrtí, jestliže jsou organozována tak, že lidská iniciativa a vynalézavost již nemá místa k rozvoji. Je možné si představit sebevráždu lidstva, ale není možné - lidské společenství mravenců, a to prostě proto, že nejsme mravenci.

3/ Že v nejvyšší míře nejisté je připustit, že kdyby ve společnosti byly zrušeny všechny podoby konkurence, zůstaly by nutné impulzy k tvořivosti a pokroku. Růst rovnosti není cílem sám o sobě, ale jen prostředkem: jinými slovy nevyplácí se směřovat k větší rovnosti, jestliže by výsledkem byl pokles úrovně těch, kteří žijí dobře, a ne náprava osudu nejnižších. Dekonální rovnost je vnitřně rozporným ideálem.

Uvažujíc socialicky, domníváme se:

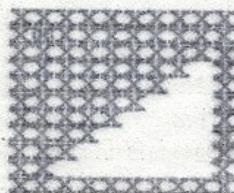
1/ Že kdyby touha po zisku byla jediným regulátorem výroby, dnešní společnosti byly ohroženy ne menšími, možná většími, určitě však jinými katastrofami než v případě, že by zisk byl úplně vyloučen z regulačních činitelů. Jsou dobré důvody, abychom omezovali svobodu ekonomické činnosti ve jménu jistot většiny a směřovali k tomu, aby se peníze v peníze neměnily

samočinně - omezení svobody se však musí jmenovat omezením svobody a ne zvláštní formou svobody.

2/ Že je liceměrností a útokem na zdravý rozum vyvozovat z nemožnosti dokonalé a bezkonfliktní společnosti, že každá forma nerovnosti je nevyhnutebná a každá forma zisku spravedlivá. Historický pesimismus, který vyvozuje zvláštní úvahou, že progresivní daně jsou hanbou a skandalem, je stejně podezřelý jako historický optimismus, na kterém bylo vybudováno souostroví Gulag.

3/ Že je třeba podporovat úsilí o spelečný dozor nad hospodářstvím, ačkoli to způsobí nezadržitelný vráustum byrokracie - tento dozor by však neměl být bez zastupitelské demokracie, proto je také třeba přemýšlet, jak zabránit ohrožením svobody, způsobeným vráustum tohoto dozoru.

Domnívám se, že tato sbírka usměrňujících idejí neobsahuje rozpery. Takže je uskutečnitelné být konzervativní liberařním socialistou, anebo - což je totéž - tato ~~základ~~ tři slova již nenazývají životaschopné a vylučující se tužby. Důvod, proč velká a mocná Internacionála zmíněná na počátku nebude nikdy existovat, je ten, že tato Internacionála nemůže lidem slíbit, že budou šťastni.

Rudi Koutecký

Potkani v kapse sokolského kroje
spásají teprve nedávno zasetý tabák
Propeceným pokojem pochoduji
tam a zpět

dva poslední vojáci

Linoleum prvomájová dlažba
strniště a mlat

Nad jejich hlavami dodnes vržou
houpačky smrti

/konopí o železo/

/přesto se některé děti bezstarostně smily/

Kole na cestu do práce

Dva psi Pět dětí

Rodiče ještě žili

aby si mohli prohlédnout fotografie

Není už zbraně kterou by bylo možno
zvednout k poctě
Osvoboditeli a III.internacionále

Ted jen za sebou tiše zavřít dveře

Abý mohli znova čistě povléci postele
a ustlat

příštím vojákům

ZIMNÍ SPÁNEK

Slavomil Nerad

Není nic nesmyslnějšího než dvoustranné jednání. Buďte jsou názory obou stran totožné, pak není o čem jednat, anebo se být nepatrн liší, potom díky ještěnosti a diplomatickému umu se zkrátka nesmířitelně polarizují a jednání se ocítá ve stejně uličce.

Teprvé třetí strana boříto dialektyku, lze ji společně odscoudit či přímo na ni všechno svést a spřátelit se tak s nepřítelem alespoň na dobu nutnou k jejímu potření.

Bohužel - třetí strana zde není, a po-nevěděz názory na problém vyrovnaní tepla mezi severem a jihem jsou polarizovány již zemským magnetismem, jsme ušetřeni, jsouce v něm od počátku, i onoho manevrování do bezvýchodna.

Abych nezapomněl, jmenuji se Apanas Makropulos a patřím k delegaci Jihu zde v gronské metropoli, vizte přiloženou delegátka. A slyšte dále.

Beznadějnost kupodivu nijak nezmenšuje tiži mého poslání. Stejně jako ostatní vyslanci, probudil jsem se dnes rozlámaný po těžkém týdnu horečných sporů otřásajících Sjezdovým ledovým palácem a nebyl to zdaleka týden první. Každý z nekonečných dnů táhl se až do bílé noci čeráné jen šrouby motorových kajaků svázejících zmátošené diplomaty do gethsabských hotelů.

Jako jeden z mála bydlím v soukromé ubytovně, prý posledním domě z přírodního materiálu. Kolegové v prefabrikovaných iglooo

mi závidí teplo a pohodlí; pravda, stěny se potí více, než je na jihu zvykem, jsou však prosty hmyzu, což u nás nelze říci.

Vycházím ven, u vchodu mne zdraví nemastný neslaný domovník - je teprve dopoledne a výjimečně nesněží. Vyrážka na domovařkově nose ostatně odrasuje od nějakých bližších důvěrnosti.

Venku však je nádherná neděle, ledové krystalky zmnohonásobují zář ostrého slunce. Slyším kvílení brzd, hvizd píšťalek a poplašených ptáků, policie odváží nezodpovědného řidiče, jenž najel do stáda tučňáků slunících se na hlavní křižovatce. Aniž bych si všiml čísla, nasedám do prvních saní a nechávám se unášet do neznáma.

Vzpomínám na svůj první diplomatický úkol, jak obtížný se jevil oproti nynějšímu. Vysvětlit somálským pastevcům anexi jejich pastvin Habeší zdálo se mi nemožné. Přijali to lhostejně, mnozí neuznali za vhodné sesednout se svých velbloudů. Až později mne známý misionář upozornil na degeneraci zapříčiněnou barvoslepotou onoho kmene, bránící mu rozeznat novou státní vlajku.

Nikdy bych nevěřil, kolik barev má sníh. Vločky se promítají přes víčka na přesýpací kaleidoskop. Otvírám oči a nevidím nec než obrovitého Eskymáka, který mne vyvlekl coby opilého ze svého povozu.

Jáme na konečné - udělám několik nejistých kroků a včas se zastavím nad prov pastí. Sedím na lavičce pod nápisem **XIIJØRG HASALA**, což určitě znamená **KRÁSNÁ VÝHLÍDKA**, a pohledem kloužu inkoustových vln po ejíneném útesu k polární záři na obzoru.

Prý je to fata morgána bílé pustiny, já však věda o kosmickém záření spatřím visuté prefabrikované bělostné město jakýsi pretinožců, z jehož střech se jak lenochodi spouštějí kruhy sněhová lední medvíďata.

Nepřekvapuje mne, že se dívám k jihu.

Stejně jako ostatní vyslanci i já se každé ráno probouzím v nejistotě a když napuštím vodu do oprýskaného umyvadla, s napětím očekávám, kterým směrem bude při vytékání cirkulovat. Na severní polokouli se točí doprava, toto základní udání polohy by mne jistě uklidnilo. Místo toho se ale vždycky přesvědčuji, že odpad zamrzl, a jsem klidný docela.

Stejně jako ostatní vyslance může mne překvapit jen událost odpovídající předpokladům, čili vlastně nic, nebot už vím, že předpověď lze jen to, co se nestihne nestát.

Nepřekvapuje mne otýlý lachtan slunící se bezstarostně zřejmě po celou dobu na krok ode mne, jen chvíli nedýchám, snažím se rozpomenout, je-li to vegetarián. Při pohledu na něj se mi zdá, že dále než příroda nelze ve fantazii zajít, když si však blíže prohlédnu větrem opelichaný trup, shledávám na něm zřetelný nafukovací ventil. V náhlém dejá vu nám pocit, že jsem vše pochopil, asi skutečně, vždyť chápání je jen vůli řízený sled pocitů a tak se štípu, protože jsem přesvědčen, že spím, a chci se v onom osvícení probudit.

A doopravdy se probouzím, vstávám a vědím, že slunce je ujídáno obzorem. Nepřekvapuje mne to a po umrzajícím sněhu kloužu zpět do města. Tichou ulicí se rozléhá ejedinělé bouchání okenic, od křižo-

vatky kulhá poslední tučňák. Marně strkám klíč do zamrzlého zámku, domovníkův zvonek zní do prázdnna, bouchání se mění ve zvuk praskajícího ledu a ruka v bezcitné kladivo.

Zoufání je však také jen pocit a mé osvícení jej nepřipouští, stejně jako ostatním vyslancům beznadějnost je mi dením chlebem. Přecházím ulici ke knihkupecké výloze, stačím ještě zahlednout bílého Medvídku Pú zarůstajícího živými květy popínavého ledu. To mě nepřekvapuje.

Přistupuji k poštovní schránce a zahřívám ji dechem, zatímco jiní počínají uskutečnovat odvéky sen lidstva.

/Dopis tohoto znění dodala neznámá pošta bez řádného ofrankování a adresy. Není známo, že by se jednání v něm zmínovaná kdy konala, veškerá státní zastupitelství to rozhodně popřela. Po zahrátí se rozpadl na tisíc kousků./

L E P O R E L L O

opežděné pro nedostatek inkoustu

V místě kde kepec přeletěl na oblohu
a bílá s černou sě srazila na mlhu
hledali vykoupaní v kočičím zlatě
inkoustoví lidé v inkoustovém státě

Ráno do inkoustové noči procitli
v poledne snídali knedlíky s povídly
potom kalamarovou artilérií
psali po zdech pokáčkanou pessii

Čáry osudu rýsováli pravítky
mílovali se s kulatými razítky
ženili a vdávali se z přesvědčení
plodili nedonošená vysvědčení

Tajným inkoustem psali tajné dohody
zatímcó odkrývali taje přírody
tajemným životem splétali nitky
rehožek na inkoust před státní přibytky

Veřejným tajemstvím bylo že noviny
jen černým inkoustem psát byly povinny
lidé se smáli a za deště plakali
inkoustem psali potom papír žvýkali

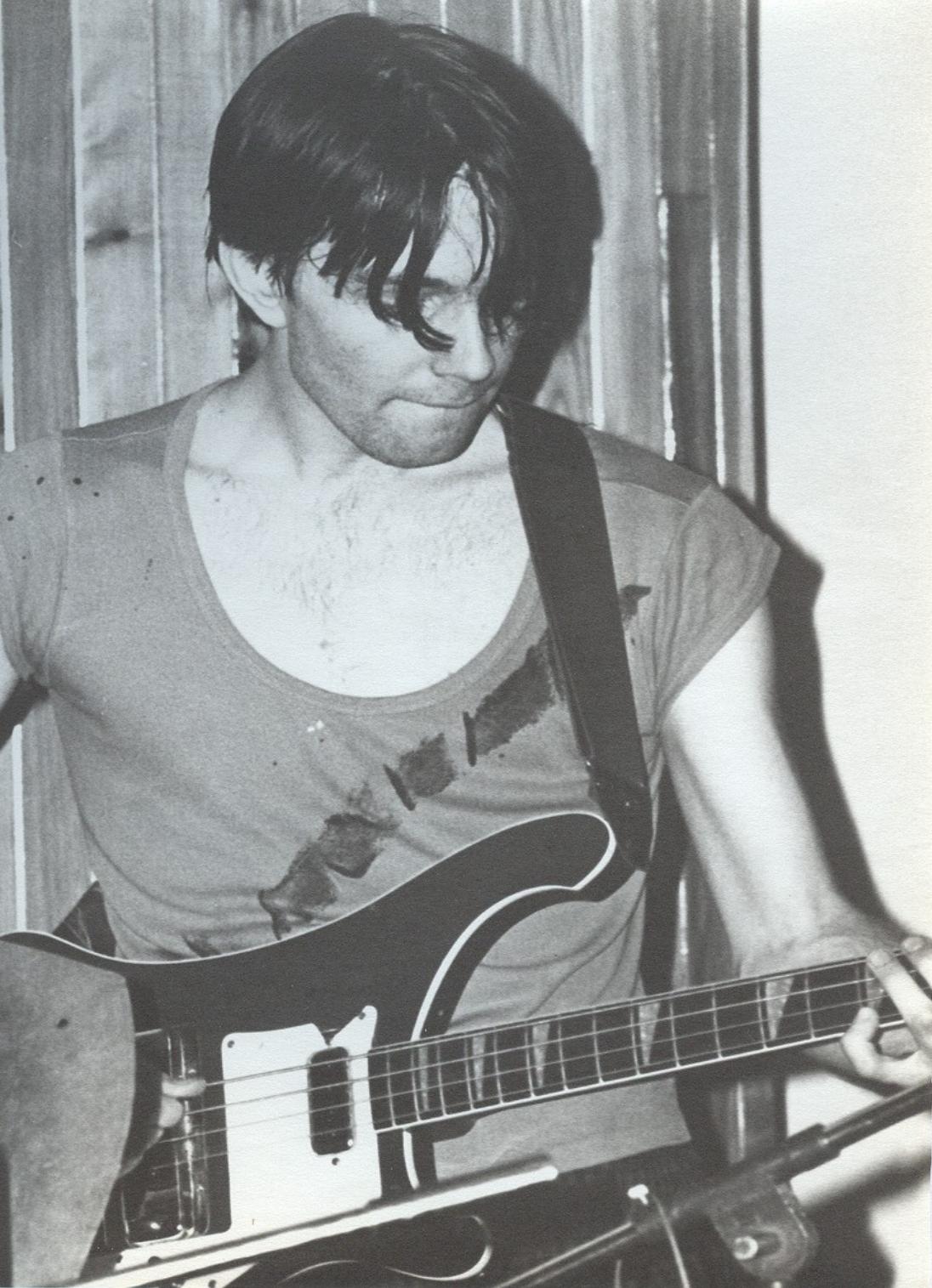
Netušíce že včera tužili tuší
te čím jim dnes plní tělo i duši
ve věčném pořádku a inkoustové bázni
v chmurných dnech snili o zmizíkové lázni

Byli jen krví inkoustových upírů
kterou vpíjeli do savých papírů
žíznivým choutkám svých nenasytých pánd
brouci inkoustníci podle sacích plánů

Kde rybí oči máš v akvajijním světě
inkoustové mračno zítra oslepí tě
spadnou když obloha záclony rozbouří
inkoustové žáby myši a kocourí

V místě kde kopec přeletěl na oblohu
a bílá s černou se srazila na mlhu
zůstanou zaprodaní v kočičím zlatě
inkoustoví lidé v inkoustovém státě

O R O Z M Ě R E C H

/po večeru s Petrem Ebenem/

Nikdy se nedozvím, jak jsem velký /fyzicky, mám teď na mysli/. Vždycky budu jenom vědět, eč jsem větší metru a jiných měr. Nakonec - ani jak je velký metr, nevíme. Víme o něm, že se vejde tisíckrát do kilometru, 1066krát do versty, a co se vejde do něj. Tedy naše měřítka jsou jenom poměrná; co se má jak k čemu. Zmenšíme se v tomto smyslu poněkud, podaří-li se nám postavit ještě větší mrakodrap, televizní věž, vyroste-li ještě větší strom, než jaké rostly dosud, objevíme-li ještě větší hvězdu. Neznali-li bychom stromy, strže, hory, katedrály, velryby, slony, slunce, jevili bychom se sami sobě trochu větší. Mravenec je malý, protože je menší než my. Sekvoj je vysoká, protože kepriva je nízká. Země je malá, protože Slunce je velké. Slunce je malé, protože jsou hvězdy větší.

Je proto dobré nevidět jenom mravence, jakkoliv patří k našemu světu. Je dobré vidět i lan, velehory, moře.

Je dobré vidět katedrály, slyšet chorál, přečíst Babičku. Abychom měli správná měřítka, až se zahledíme jinam.

